

havi altíð følt, at tað sum eg geri og eri, tað stýri eg, greiðir Sunneva Háberg Eysturstein frá, og leggur afturat.

– Tað er kanska eitt sindur í tráð við, at tá eg var tólv ár doyði tað foreldrið, ið eg búði hjá. Tá fór eg frá at vera barn til at vera vaksni. Har er ikki nógvur barndómur eftir tá. Tað er kanska munurin millum meg og børn, ið ikki missa foreldur. Gjógvin millum vaksnamannalívið og barndómin verður smalri, og man kemur fyrr út í vaksnamannalívið. Tað heila blívur øgiliga álvarsamt tíðliga í lívinum, sigur hon.

FØROYAR GJØRDIST OV LÍTLAR

Sum átjan ára valdi Sunneva Háberg Eysturstein at flyta heimanífrá. Talan var tó ikki um langvegis at byrja við.

– Eg var átjan ár og hevði hug at royna at hava mitt egna og klára meg sjálva, so eg flutti saman við nøkrum øðrum ungum í eini íbúð í Fuglafirði, greiðir Sunneva Háberg Eysturstein frá.

Fuglafjørður er tó ikki nógv størri ella øðrvísi enn Leirvík, og tað gekk heldur ikki leingi áðrenn unga leirvíkskvinnan fekk hug at royna okkurt heilt øðrvísi.

– Eg hevði framhaldandi hendan hugin at royna okkurt øðrvísi og nýtt. At fara úr Leirvík til Fuglafjarðar føldist stórt tá, men tað var bara ikki nokk, so eg fór úr Fuglafirði til Íslands, sigur Sunneva Háberg Eysturstein, ið um hetta mundi metti, at Føroyar vóru ov stírnar.

– Sum hjá flestu nítjan ára gomlum, so helt eg, at Føroyar vóru ikki akkurát tað. At Føroyar vóru modnar og lítlar og hevði hug at royna nakað nýtt og annað, sigur Sunneva Háberg Eysturstein.

LEIÐIN GEKK TIL ÍSLANDS

Frá tí at Sunneva Háberg Eysturstein var fjúrtan ár hevði hon verið aktiv í Grót-umhvørvinum, og fylti tónleikurin nógv í hennara lívi. Hetta var um tað mundi, tá sambandið millum Grót-umhvørvið og Ísland var serstakliga sterkt. Bólkurin Gestir var í hæddini, Clickhaze við nøkrum Gestum høvdu verið á konsertferð í Íslandi, og Eivør var eisini í ferð við at fáa sítt gjøgnumbrot hjá grannunum fyri vestan.

– Eg hevði fleiri vinfólk, ið høvdu verið í Reykjavík og tað virkaði spennandi. Øll kring meg tosaðu um Ísland og ikki minst Sirkus. Alt hetta brúsandi, deiliga umhvørvið, ið var har. Tað virkaði sum nakað, ið eg hevði hug at royna, minnst Sunneva Háberg Eysturstein aftur á.

Hóast hugurin var til staðar, so hevði Sunneva Háberg Eysturstein ongar ítøkiligar ætlanir um at taka leiðina vestur um hav. Men tá hon so bráðliga fekk móguleikan, ivaðist hon ikki eina løtu.

– Eg sá eina lýsing í Sosialinum frá einum pari í Íslandi, ið søkti eina føroyska aupair-gentu at arbeiða og búgva hjá sær. Frá tí eg sá tí lýsingina gekk tað triggjar vikur til eg var í Íslandi, sigur Sunneva Háberg Eysturstein.

ER TAÐ SO LÆTT?

Tíðin í Íslandi gjørdist avgerandi fyri bæði heimsmyndina og sjálvsmyndina hjá ungu kvinnuna úr Leirvík. Í Íslandi upplivdi hon nevnliga eitt samfelag, ið var heilt øðrvísi frá tí føroyska.

– Eg fann útav nógvum timum um verðina, ið eg kanska ikki hevði funnið

»Fólk hava ofta hug at taka synd í einum, tá man er eitt barn og upplivir slík ting, men eg havi aldrin sæð tað soleiðis. Eg havi aldrin tikið synd í mær sjálvari«

útav, um eg varð verðandi í Føroyum. At menniskja og samfelagið kunnu vera nógv meira opin, enn tey eg var von við, sigur Sunneva Háberg Eysturstein og heldur fram.

– Eg kendi til tað frá míni familju, men nógvir hugsunarhættir í Føroyum tá, vóru í so fyrkantaðir og stírnir. So tá eg kom til Íslands hugsaði eg, at soleiðis eiga Føroyar at vera. Ísland er jú super tollýnt.

Serliga var tað ein barr í Reykjavík, ið fangaði áhugan hjá ungu føroysku kvinnuni, og fekk ein serstakan týdning fyri hennara víðari lívsleið.

– Fyrstu ferð eg kom inn í Sirkus, hugsaði eg: »fór ólukkan, kann tað vera so lætt«. Eg hevði langar samleikatrúpl-leikar gjøgnum míni ungdomsár, um hvat man kann og ikki kann, hvat man sleppur og ikki sleppur, eftir ymiskum óskrivaðum reglum, sigur Sunneva Háberg Eysturstein, og leggur afturat.

– Tá eg kom í tað umhvørvið, fann eg útav, at mær nýttist ikki at stríðast við mær sjálvari, men kundi bara góðtaka meg sjálva og halda tað er ok. Tað forloysti nógv og hjálpti mær øgiliga nógv.

Unga føroysk kvinnan setti sær skjótt

fyri, at tað hon hevði lært í Íslandi, var ein lærdómur, ið hon ynskti at deila við onnur.

– Eg havi følt tað týdningarmikið, at óansæð hvar eg komi, so skal eg føra boðskapin víðari, at tú behøvist ikki at stríðast. Tú kanst anda djúpt, hyggja í teg sjálva og vera glað. Ikki lat nakran fortelja tær hvat tú skalt og ikki skalt, sigur Sunneva Háberg Eysturstein.

AFTUR TIL FØROYAR

Hóast Sunneva Háberg Eysturstein fall væl til í Íslandi, so var talan um eitt hart lív, har hon sum ófaklærd og láglønt stríddist fyri at fáa endarnar at røkka saman. So tá hon fekk móguleikan at venda aftur til Føroyar, tók hon av.

– Eg fekk bjóðað eitt starv sum samskipari í G! Festivalinum, um sama mundi sum abbi mín í Havn doyði. Av tí

at mamma var einabarn, so vóru eg og beiggj einastu arvingar. So tíðin var røtt at koma heim. Eg fekk eitt gott starv og eini hús í Havnini. Sum 21 ára gomul var tað ein fantastiskur móguleiki at fáa, greiðir Sunneva Háberg Eysturstein frá.

Hóast hon treivst væl í Íslandi, so er Sunneva Háberg Eysturstein í dag glað fyri, at hon vendi aftur til Føroya.

– Eg eri enn her, og tað hevði eg ikki væntað, at eg fór at vera, men her er faktiskt mega feitt at vera. Tað hevur kanska nakað við tað at gera, at øll onnur hildu, at tað ikki var so feitt í Føroyum, so tað var eyka spennandi at koma aftur, tí man kom heim til eitt tómrúm, har man fekk fríar karmar at fylla tað út, sigur Sunneva Háberg Eysturstein.

BYRJAR SIRKUS

Arbeiðið sum samskipari í G! Festivalinum fylti einans umleið fyra mánaðir hvørt ár, so Sunneva Háberg Eysturstein fann skjótt útav, at hon mátti gera okkurt meira enn tað. Hon royndi seg sum útvarpsvert, blaðkvinna og skipaði fyri eini rúgvu av tiltøkum, harimillum elektronisku tiltøkini Undirbeat! Tað var í samband við Undirbeat!, at hon byrjaði at sakna eitt stað, ið kundi hýsa slíkum tiltøkum. Samstundis var sonur ein av kvinnunum, ið áttu Sirkus í Reykjavík, í Føroyum um hetta mundi. Tey bæði gjørdist samd um, at Tórshavn manglaði eitt stað sum Sirkus, og eftir at sonurin hevði ringt heim og biðið um loyvi at byrja Sirkus Føroyar, fór Sunneva Háberg Eysturstein at leita eftir einum hølum.

– Eg fann tað knappliga ein dagin. Har var einki tá. Ein matstova hevði verið á 2. hædd, meðan ein handil hevði verið á 1. hædd. Einki liv var annars í Vágshotni. Einasta, ið var har tá var Hvonn, og vegurin uttanfyri varð ikki brúktur, sigur Sunneva Háberg Eysturstein um húsini, ið húsa Sirkus Føroyum í dag.

Í allari fyrireikingini og rakstrinum av Sirkus Føroyar hevur tað verið sera týdningarmikið fyri Sunnevu Háberg Eysturstein, at íslensku eigararnir av

Sirkus Ísland góvu sítt samtykki.

– Sirkus í Reykjavík var longu stongt um hetta mundi. Men tær báðar, sum áttu tað vóru sum tvær mammur fyri meg, so teirra samtykki var týdningarmikið fyri meg. Sonur ein teirra var her og hjálpti at byggja barrina, meðan ein teirra eisini kom og hjálpti við innrættingini av Sirkus. Vit gjørdur tað so loyalt yvir fyri upprunaliga Sirkus sum gjørligt, sigur Sunneva Háberg Eysturstein.

Sjey ár seinni dylur Sunneva Háberg Eysturstein ikki fyri, at góðviljin frá íslendingunum enn er týdningarmikið fyri hana.

– Tað hevur alt at siga fyri meg, at tey eru glað fyri Sirkus í Føroyum. Eg føli tað sum eina papp familju. Tey hava givið mær loyvi at gera hetta sjálvstøðugt frá teimum, men vit eru loyalt móti teimum. Vit eru ein familjufyrirætka framum nakað annað, sigur Sunneva Háberg Eysturstein.

– TRÍVIST Í HESUM

Hóast tað eru sjey ár síðan, at Sirkus fyrstu ferð lat dyrnar upp, so hevur Sunneva Háberg Eysturstein ongar ætlanir um at setast aftur á og lata onnur gera arbeiðið.

– Nógv fólk hava hug at víðka um og gera annað, men eg havi hug til hetta og gera hetta gott. Eg havi hug at vaska borðini, vera í køkinum og gera búffar, prátta við kundar og geva teimum kaffi, sigur Sunneva Háberg Eysturstein. Júst tað, at vera nøgd við tað, ið man hevur, og ikki alla tíðina hava hug at gera alt størri, er ein hugburður, ið Sunneva Háberg Eysturstein saknar í Føroyum.

– Tað er sjáltsamt í Føroyum, at man ger eitt ting og ikki víðkar. Eg trivist í hesum. Mær dámar at pussa vindeyguni, mála og annað, tá tað er neyðugt. Um eg skal gera meira, so má eg deila uppgávur út, og so missi eg føling av, um stólarnir standa sum teir skulu kring borðini, um gardinurnar hanga rætt og um vesini lukta rein, sigur Sunneva Háberg Eysturstein.

FANN EITT SLAG AV FRÍÐI

Tíggju ár er tað longsta, ið Sunneva Háberg Eysturstein hevur búð í einum staði í sínum lívi. Spurd um tað móguliga er eitt tekin um, at tann reikandi sálin hevur funnið tað, ið hon leitar eftir, er hon eitt sindur ivasom.

– Eg veit ikki hvat eg leitaði eftir, og veit ikki, um eg kundi funnið nakað annað. Men eg eri glað fyri at eg fór har, og eri her í dag. Men um eg havi funnið tað, ið eg leitaði eftir, tað veit eg ikki, sigur Sunneva Háberg Eysturstein.

Sunneva Háberg Eysturstein ásannar tó, at tað er ein munur á 18 ára gomlu gentuni, ið fluttu heimanífrá til Fuglafjarðar, og ungu kvinnuna, ið dag rekur og eigur Sirkus Føroyar.

– Eg fann eitt slag av friði. Eg havi gjørt upp við meg sjálva, at man kanska ikki skal leita so nógv. Kanska er lívið tað, man ger tað til. Tá eg fór úr Føroyum, fann eg útav, at alt tað man leitar eftir, er líka nógv í Føroyum sum aðrastaðni. Tað er har man er beint nú, hugleiðir Sunneva Háberg Eysturstein.